

20. Iracionālisma elitārais strupceļš

Aizvadītajos mēnešos iracionālisma popularitāte uzziedēja jaunā variantā. Ja līdz šim iracionālismu galvenokārt konstatēja Rietumu civilizācijas saimnieciskajā darbībā un bija aktuāla „iracionālā kapitālisma gramatika” (nosaukums vienai grāmatai latviešu valodā) ekonomikā un finansēs, tad pašlaik priekšplānā izvirzās politiskās elites iracionālisms - politiķu iracionālā cilvēciskā kvalitāte tipiski politisku lēmumu pieņemšanā.

Šajā sakarā ļoti svarīgi ir vairāki momenti.

Vēl nesen par Rietumu politiskās elites cilvēcisko kvalitāti (apziņas destrukciju un morālo degradāciju) kritiski izsacījās tikai atsevišķi bezbailīgi sociālie filosofi. Tāpēc viņu dzēlīgos vērtējumus viegli varēja izsmiet kā dīvainu savdabju marginālu viedokli. Turpretī pēdējā laikā plašumā vēršas Rietumu politiskās elites paškritika. Zīmīgi, ka paškritika pat lielā mērā sāk pārtapt modīgā kaislībā. Tagad modē ir kritizēt politiķu iracionālismu. Rietumu politiskās elites pārstāvji (politiķi, politiķu padomnieki, politologi) paši par sevi izsakās nesaudzīgi atklāti, akcentējot politiskās rīcības neloģiskumu, absurdu, vājprātu u.tml. Tas, pirmkārt.

Otrkārt, pēdējā laikā ir manāmi pieaudzis publikāciju skaits, kurās satraucoši vērtēta Rietumu sociuma cilvēciskā kvalitāte. Tiek atzīsta sabiedrības garīgā lejupslīde, pagrimuma pieaugums u.tml. Vēl nesen ļoti reti varēja sastapt darbus par mūsdienu sabiedrības cilvēcisko kvalitāti. Zinātniekiem un filosofiem nācās konsekvēnti respektēt politkorektuma diktatūru. Tagad tas vairs tā nenotiek.

Pie tam svarīgi, ka visjaunākie kritiskie novērojumi balstās uz socioloģiskajiem pētījumiem. Kā saka, balstās uz konkrētiem skaitļiem. Kritiskie novērojumi nav analītiskās hipotēzes, bet gan ir konkrētu datu interpretācija. Iracionālismu tagad droši attiecina gan uz pasaules reālajām norisēm, gan uz pasaules uztveri cilvēku apziņā.

Tā, piemēram, ir noskaidrots, ka 40 % vācu vīrieši vēlas būt mājsaimnieces. Šī oriģinālā „transformācija” noteikti ir saistīta ar būtiskām izmaiņām „*Germani*” smadzenēs. Eiropas kareivīgākās tautas (tāds stereotips ir plaši izplatīts) vīrieši ir pārvērtušies par „ķēkšām”. Savukārt Krievijā sociologi ir precizējuši, ka no valsts iedzīvotājiem 10-12% sevi vēlas pieskaitīt t.s. kreatīvajai šķirai. Tātad tai cilvēku kārtai, kuras dzīves galvenā jēga ir glamūrs, nesaprātīga patērēšana, pseidointelektuālisms, patriotisma izsmiešana, murgošana par „europeiskām vērtībām”. Arī Latvijā ir veikti socioloģiskie pētījumi par tautas cilvēcisko kvalitāti. Neiepriecinošie rezultāti ir pieejami Internetā.

Treškārt, šodienas iracionālisms tiek atzīts par unikālu parādību cilvēces vēsturē. Tas ir pareizi, jo patiešām dzīvojam unikālā laikmetā. Cilvēces vēsturē unikāla ir patreizējā demogrāfiskā pāreja un ar to saistītie procesi cilvēku smadzenēs un sirdī. Tāpēc iracionālisms pamatoti ir pelnījis unikāla fenomena godu pasaules vēsturē. Tikai viss būtu labi, ja iracionālisma unikalitātes slavināšana neklātu attaisnojums un mierinājums šodienas neprātam. Jāšaubās, vai mums visiem vajadzētu sevi mierināt par nonākšanu vājprāta stāvoklī tikai tāpēc, ka viena sabiedrības daļa tādā stāvoklī jūtas omulīgi.

Un visbeidzot, kritikas autori (100%) ir vecākās paaudzes pārstāvji. Tātad cilvēki, kuri atcerās godīgus cilvēkus un saprātīgas rīcības laikmetu, kā šajā gadījumā varētu papildināt slavenās skatuves mākslinieces Fainas Raņevskas vārdus. Viņa mūža nogalē sarkastiski ironizēja, ka esot tik veca, ka atcerās godīgus cilvēkus.

Protams, tas ir skaidrs, ka Rietumu civilizācijas vecākās paaudzes kultūras atmiņā ir pilnīgi cits materiāls nekā šodienas vidējai un jaunākai paaudzei. Tas ir materiāls, kas balstās uz reālisma un racionālisma mantojumu Rietumu kultūras vēsturē. Neoliberālisma un postmodernisma samazgas tiek izgāstas ne tikai uz Austrumeiropas paaudzēm, bet arī uz Rietumeiropas paaudzēm. Tāpēc Rietumu civilizācijā smirdoņa ir visaptveroša, jo vidējai un jaunākajai paaudzei nevar būt prasme (kulturoloģiskā imunitāte) kritiski izturēties pret neoliberālisma un postmodernisma samazgām. Tikai daļu no viņiem spēj pasargāt saprātīgi vecāki, normāli skolotāji un pasniedzēji, kuru kontingentā jau labu laiku pārsvarā ir neoliberālisma un postmodernisma apmātie prātvēderi, kuri paši ir jāārstē no visjaunāko laiku sociālajām slimībām.

Iracionālisma sociālā epidēmija tāpēc izplatās ļoti strauji. Vēl pirms apmēram 20 gadiem jēdzienu „iracionālisms” attiecināja tikai uz kādu ekstravagantu filosofisko mācību. Šodien jēdziens „iracionālisms” ir tikpat populārs jēdziens kā demokrātija, cilvēktiesības, kapitālisms, globalizācija, terorisms, narkomānija, homoseksuālisms, glamūrs, postmodernisms, neoliberālisms, konservatīvisms, sociālisms, komunisms, tirgus ekonomika, korupcija, politkorektums, tolerance, multikulturālisms, nacionālisms, šovinisms, fašisms, antisemitisms utt.

Arī Latvijā pašlaik pret apziņas destrukcijas un morālās degradācijas sekām visaktīvāk vēršās vecākā paaudze. Tā, piemēram, pirms neilga laika partija „Mūsu Zeme” savā mājas lapā publicēja „Aicinājumu latviešu tautai”. Partija dibināta 1993.gadā, un tās priekšsēdētājs ir Ilmārs Ančāns (1940).

Minētais aicinājums faktiski ir iracionālisma nosodījums. Bet savādāk nevarēja būt. Tas viss, kas ir noticis Latvijā pēc sociālisma sistēmas sabrukuma pamatā ir iracionālisma rezultāts – greizas un kroplas domāšanas un darbības rezultāts. Vienīgi nesaprātīgi cilvēki varēja nodarīt to ļaunumu, ko nodarīja mūsu iracionālie „politiķi” pēcpadomju periodā.

Par mūsu „politiķu” darbības neatbilstību veselajam saprātam var sastādīt vēl biezāku grāmatu nekā „Zaļā zeme”, „Mērnieku laiki”, Bībele. Aizvadītajos gadu desmitos mediji burtiski katru dienu mūs informēja par blēdībām, zādzībām, korupciju, varas idiotiskajiem lēmumiem. Veselā saprāta trūkums pie mums ir intelektuālā norma. Mediji spēja informēt tikai par lielākajām iracionālajām nelietībām Rīgā. Labi ir zināms, ka iracionālisms ir sastopams arī valsts novados. Tādējādi kopā izaug reti biezs manuskripts.

Taču minētais aicinājums nav tikai „politiķu” iracionālisma nosodījums. Interesanti, ka aicinājumā galvenais akcents ir likts uz tautas saprātu, gaidot no tautas saprātīgu (racionālu) rīcību. Tādējādi runa ir ne tikai par politiskās elites cilvēcisko kvalitāti, bet visas Latvijas tautas cilvēcisko kvalitāti – saprāta trūkumu.

Aicinājumā ir sarūgtināti atgādināts, ka LR politikas „priekšā vienmēr atrodas tie, kam pieejamas reklāmas plašsaziņas līdzekļos, jo ir nauda un frizūras, bet kuri ved tautu un valsti pa skuju taku. I.Godmanis, A.Šķēle, A.Šlesers un E.Repše, tikuši pie varas, solīdami un krāpjot tautu, augstu kāpa, bet pēc tam zemu krita. To pašu tagad cenšas atkārtot I.Sudraba, J.Bordāns u.c. Viņu visu īstais mērķis politikā ir pašlabuma gūšana nevis Latvijas tautas un valsts augšupeja. Tāpēc partija „Mūsu Zeme” pirms 12.Saeimas vēlēšanām vēršas pie Latvijas tautas ar aicinājumu izvēlēties vienīgo saprātīgo ceļu – visiem noteikti doties uz vēlēšanām un savas balsis neatdot tiem, kas pašlaik atrodas korumpētās varas augšgalā. Tikai tautas saprāts var glābt latviešu tautu no iznīcības! Balsojumā izvēle izdarāma par labu tiem, kas iestājas par mūsu valsts attīstību un latviešu tautas izdzīvošanu savā Tēvzemē – Latvijā”.

Planetāri globālā jeb tā dēvētās hiperanalītikas līmenī pats svarīgākais jaunākais notikums ir itāļu sociologa un sabiedriskā darbinieka L.Gallino (*Luciano Gallino*, 1927) grāmata par pasaules finansiālo un ekonomisko krīzi. Grāmatas nosaukums ir „Banku un valdību valsts apvērsums. Uzbrukums demokrātijai Eiropā”.

Autors uzskata, ka krīzes izraisīšana 2008.gadā ir politiķu un finansistu sociālās bezatbildības pats grandiozākais piemērs cilvēces vēsturē. Savukārt sociālās bezatbildības galvenais avots ir iracionālā pieeja – nespēja rīkoties loģiski un racionāli prognozēt savas rīcības sekas. Iracionālās pieejas rezultātā tika radīta finansu sistēma, kuru L.Gallino raksturo kā „kriminālo vidi, kas sagrauj reālo ekonomiku, hanibalizējot darbu un iznīcinot cilvēku tiesības un demokrātiju”.

Grāmatas autora pārliecībā izteikti iracionāls vēriens ir politiķu atbalstītajai finansu darbībai, konstruējot neesošu naudu. Piemēram, Eiropas Centrālajā bankā reāli bija tikai 1-2% līdzekļu no visiem izsniegtajiem kredītiem. Eiropas Savienības privātajās bankās bija tikai 4-5%. Bankas savu naudu „taisīja” ar datora klaviatūru, bet no privātpersonām, firmām, valstīm garantijas prasīja reālās vērtībās. Normāli cilvēki tā nerīkojās. Tāda rīcība ir iespējama tikai prāta aptumsumā.

Gandrīz katru dienu savā blogā kaut ko par politiķu iracionālismu ieraksta slavenais amerikāņu ekonomists un valsts darbinieks Pols Kreigs (*Paul Craig Roberts*, 1939). Viņa viedoklis ir īpaši

autoritatīvs. Pols Kreigs bija ASV finansu ministra padomnieks un tiek uzskatīts par bēdīgi slavenās „reiganomikas” teorētiķi.

Savā blogā, piemēram, viņš izsakās par preses brīvības likvidēšanu un mediju monopolizāciju. Politiski nesaprātīgi ļauj biznesmeņiem koncentrēt pasaules medijus piecās milzīgās korporācijās. Iracionālā mediju monopolizācija ir iznīcinājusi ne tikai preses brīvību, bet amerikāņu nāciju ieslodzījusi vispārējā bezprāta rezervātā. Šodien „bezrūpīgie amerikāņi” (tā autors raksturo savas nācijas cilvēcisko kvalitāti) nepievērš nekādu uzmanību tam, ka politiķi viņus dzen postā un var izraisīt III Pasaules karu. Tātad runa ir par labi pazīstamo sociālo polarizāciju: politiķi drūzmējās savā kaktā, sabiedrība – savā.

Pols Kreigs raksta, ka viņš nekādi nespēj saprast atsevišķu valstu vadītāju (viņš nosauc Krieviju un Ukrainu) neapdomīgo rīcību, ļaujot savā zemē brīvi darboties ASV finansētajām nevalstiskajām organizācijām. Tās patiesībā ir amerikāņu aģenti ar segvārdu „demokrātijas nostiprināšana”, „cilvēktiesību nodrošināšana”. Baltais nams savās mājās nevienam neļauj sagrozīt galvu amerikāņiem par ārzemju naudu.

Kādā no visjaunākajiem ierakstiem Pols Kreigs kritizē ASV valsts sekretāra vietnieci Viktoriju Nulandi. Viņa nemaz nesaprotot, ko dara un neprātīgi rotaļājās ar uguni (atomkaru), savā Vašingtonas kabinetā lamuvārdu pavadībā izvēloties Ukrainai jaunu valdību no neadekvātiem tiptiem.

Politiskās elites iracionālisma kritikai prāvu ieganstu sniedz notikumi Ukrainā. Notikumi turpinās, taču jau pašlaik var droši uzskatīt, ka vēsturiskajā perspektīvā (pēc 50, 100 un vairāk gadiem) Ukrainas notikumi galvenokārt tiks vērtēti Rietumu civilizācijas apziņas destrukcijas un morālās degradācijas kontekstā. Sprotams, tas tiek sacīts no cilvēku historiogrāfiskās loģikas viedokļa. Jau pašlaik mūsu postcilvēkiem nav nekāda ziņkāre par pagātņi. Iespējams, pēc 50, 100 un vairāk gadiem dzīvos tikai postcilvēki, un viņiem neeksistēs vēsturiskā atmiņa. Tāpēc par mūsdienu notikumiem neviens neinteresēsies. Varbūt tas pat ir labi, jo mums pašlaik nav ar ko lepoties.

Ukrainas notikumos spilgta epizode ir ebreju iracionālais apjukums. Vispārējais iracionālisms acīmredzot jau ir tik dziļš, ka tā iespaidā ir nonākuši pat Dieva intelektuāli izredzētās tautas atsevišķi indivīdi. 22.-23. februārī Ukrainā pie varas nāca radījumi, kuri lepojās ar savu dzīvniecisko naidu ne tikai pret krieviem, bet arī pret ebrejiem. Pie varas nāca ne tikai patoloģiski rusofobi, bet arī patoloģiski antisemīti. Taču nedrīkst aizmirst, ka ukraiņu antisemītu „valdības” autore un kuratore ir ebrejiete un judaisma ticības pārstāve jau minētā Viktorija Nulande (senču uzvārds *Nudelman*). Un, lūk, vēl kas. Izraēlas kneseta deputāte Rina Frenkele aicina valdību izstrādāt plānu ebreju evakuācijai no Ukrainas, kur sākušies vandaļu uzbrukumi sinagogām un ebreju izcelsmes ierēdņu vajāšana. Ukrainas ebrejus var glābt ne tikai Izraēlas valdība, bet arī Krievijas Federācijas prezidents un armijas virspavēlnieks V.Putins. Taču Krievijas 5.kolonnas klasiķi ebreji ņemcovi, troickiji, šenderoviči, venediktovi nevis pasteidzina Putina kungu glābt ebrejus Ukrainā, bet gan viņu apsaukā par „okupantu” un „agresoru”, tādējādi nepārprotami atbalstot Ukrainas patoloģiskos antisemītus.

Sprotams, 5.kolonnai ir sava specifika, un 5.kolonnas finansu projektā etniskā solidaritāte ir sekundāra jeb vispār nefunkcionē. Interesanti, ka ASV vēsturnieks S.Koens (*Stephen Frand Cohen*, 1938) nesen atzina ne tikai to, ka Rietumu politiskā elite Krievijai uzspieda Ukrainas krīzi, bet atzina arī to, ka no visiem Krievijas valsts līderiem V.Putins vislabāk izturās pret ebrejiem. Cari un ģenerālsekretāri ne reti neslēpa savu augstprātīgo un negatīvo attieksmi pret ebrejiem. Savukārt amerikāņu ebreju izcelsmes pazīstamais politologs un Baltijas foruma dalībnieks Dimitrijs Saims (*Dimitri K.Simes*, 1947) Ukrainas notikumu sakarā droši izteicās par B.Obamas administrācijas nekompetenci, saprātīgas rīcības vietā nesaprātīgi bārstoties ar „patētiskām deklarācijām”. D.Saims tāpat kā bijušais ASV vēstnieks PSRS filosofijas doktors Džeks Metloks (*Jack F.Matlock, Jr.*, 1929) nosoda Balto namu. Jāpriecājas, ka iracionāli apjukušajiem ebrejiem nepievienojās Eiropas Parlamenta deputāte mūsu Tatjana Ždanoka. Viņa 2.martā Aleksandrovskā kategoriski nosodīja fašisma atdzimšanu Ukrainā, neaizmirstot atgādināt par odiozo stāvokli šajā ziņā Baltijas valstīs.

Ukrainas ārpārā autorus kritizē arī franču analītiķis Ž.-F.Kāns (*Jean-Francois Kahn*, 1938), franču politiķis un kandidāts valsts prezidenta vēlēšanās Ž.Šemidans (*Jacques Chemidane*, 1941), kurš pateica skaidri un gaiši: „Mēs dzīvojam pasaulē, kas ir pārvērsta ar kājām gaisā”. Kembridžas universitātes profesors A.Līvens (*Peter Paul Anatol Lieven*, 1960) Ukrainas notikumos saskata anarhijas provocēšanu. Pēc „revolūcijas” parasti revolucionārā alianse izjūk, jo to apvienoja vienīgi naids. Šajā gadījumā naids pret krieviem un ebrejiem. Viņa viedoklis, protams, pilnā mērā apstiprinās. Par Eiropas Parlamenta (EP) jaunām rūpēm sakarā ar nacistu nākšanu pie varas Ukrainā medijos bažījās EP deputāts, ANO bijušais ģenerālsekretāra vietnieks, sociologs itālis Dž.Arlakki (*Giuseppe Arlacchi*, 1951). Viņš norāda par iracionālajiem dubultajiem standartiem. Respektīvi, kad pirms kāda laika Austrijā pie varas nāca nacistu valdība, no Austrijas visi novērsās kā no spitālības. Taču tagad Rietumu politiskā elite priecīgi lēkā ap Ukrainas nacistu „valdību”.

Dienās, kad Ukrainā trako apbruņotu neadekvātu cilvēku bandas un pasaules saprātīgākie un godīgākie cilvēki ar šausmām konstatē fašisma uzplūdus, filosofiski un kulturoloģiski visaktuālākais ir jautājums par armijas lomu. Proti, jautājums, vai armija ir spējīga atvairīt „balto” cilvēku vispārējo apziņas destrukciju un morālo degradāciju? Aktuāls ir jautājums, vai militārā ceļā var novērst Rietumu civilizācijas vispārējo pagrimumu jeb drūmo pāreju (transformāciju) vēsturiski jaunā kulturoloģiskā formācijā? Tā būs formācija, kas no līdzšinējo formāciju viedokļa un tajā skaitā no šodien vēl lielā mērā dominējošās formācijas viedokļa ir vērtējama ļoti negatīvi.

Katram analītiski informētam un domājošam cilvēkam ir pilnīgi skaidrs, ka Ukrainas notikumi ir jāskata plašākā mērogā - visas cilvēces aizvadīto apmēram 20 gadu notikumu kontekstā. Obligāti ir jāskata Rietumu civilizācijas attīstības kontekstā.

Visticamākais, Ukrainā armija var apturēt kaut kādas akcijas, var izolēt no sabiedrības visagresīvākās padibenes, var „tautai” atņemt ieročus un nodibināt (atjaunot) zināmu kārtību. Bet kopumā acīmredzot tas var būt tikai īslaicīgs variants un nekādā gadījumā nevar būt variants, kas apstādina vispārējo apokaliptisko tendenci. To tendenci, par kuru runā Sergejs Kurginjans, nesolot uzvaru, nesolot salainu nākotni, nesolot atdzimšanu. Destrukcijas un degradācijas līmenis ir sasniedzis pakāpi, no kuras var nebūt izeja. Tā ir pakāpe, kura ir Rietumu civilizāciju un pat lielā mērā visu cilvēci novedusi strupceļā (skat. ilustrāciju). Par to jau vairākus gadus raksta filosofs Karens Svasjans un citi Rietumu civilizācijas ģeniālie intelektuāļi.

Tas, ka uzvaru nesola cilvēks, kurš jau ceturto gadu apskaužami sekmīgi darbojās jaunās paaudzes garīguma un dzīves metafizisko pamatu nostiprināšanā, manuprāt visskaudrāk liecina par katastrofas apjomu. Sergejs Kurginjans, neapšaubāmi, zina mēru. Viņš ir ģeniāls ideologs. Viņš zina mēru un prot savlaicīgi apstāties, lai viņa apokaliptiskās prognozes cilvēkos neiznīcinātu pēdējo cerību. Taču viņš uzskata, ka godīgi ir jāsaka patiesība un nedrīkst deklarātīvi vienpusīgi solīt uzvaru cīņā pret apziņas destrukciju un morālo degradāciju. Var uzvarēt, bet var arī neuzvarēt. Viss būs atkarīgs no cilvēkiem – pilsoniskās sabiedrības.

Ukrainas notikumi (antikonstitucionālais apvērsums un bruņota varas sagrābšana) kārtējo reizi atgādina, ka vadāmā haosa tehnoloģijas darbojās tikai tur, kur ir piemērots cilvēciskais materiāls. Tātad ir cilvēki, kuri enerģiski reaģē un pakļaujas vadāmā haosa tehnoloģijām. Ja nebūtu attiecīgās kvalitātes cilvēki, tad vadāmā haosa tehnoloģijas negūtu panākumus vai panākumiem nebūtu tik briesmīgs vēriens, spējot apmēram 40 miljoniem cilvēku izjaukt dzīves ritmu.

Meli, ciniska krāpšanās, lamāšanās necenzētiem vārdiem liecina, ka vadāmā haosa diriģenti cilvēciski nav daudz labāki par tiem atkritumiem, kurus viņi izmanto melno darbu veikšanai. Turklāt melošana, krāpšanās, lamāšanās, necenzētu epitetu lietošana notiek politiskās elites visaugstākajā līmenī.

Diemžēl melošanas klātbūtni lielā mērā uzfrizē padumjie žurnālisti, kuru iracionālisms notikumu sagrozīšanā un izkropļošanā ir vēl ārpātīgāks nekā politiskās elites iracionālisms. Žurnālisti ir zaudējuši spēju nodarboties ar faktiem – „*fact-finding mission*”. Par žurnālistu stulbajiem un pilnīgi nevienam nesaprotamajiem jautājumiem politiķu preses konferencēs jau sen neviens nebrīnās. Tas bija vērojams arī Ukrainas prezidenta Janukoviča preses konferencē

pēc viņa ierašanās kaimiņu zemē. Krievijas televīzijā „tok-šovu” āksti asiņainās sadursmes Kijevā vispār pārvērtā balagānā. Tas ir iespējams vienīgi idiotisma pasaulē, kad nevienam neinteresē, kas notiek reālajā dzīvē, bet visiem interesē tikai tas, par ko iracionālā „infotainment” piedauzībā „informē” mediji. ASV Nacionālās drošības aģentūras radioelektroniskās izsekošanas sistēma „Ešelons” totālu noklausīšanos veica jau pirms Edvarda Snoudena dzimšanas. Taču pasaules sabiedrība par to sāka klaigāt tikai pēc tam, kad par puīša varoņdarbu sāka vāvuļot mediji. Nākas piebilst, ka E.Snoudens „*Ars Technika*” forumā 2010.gadā žēlojās: „Mūsu sabiedrība pakļaujas nenormāliem tiptiem”.

Noteikti ir jāsaprot, ka „balto” cilvēku apziņas destrukcija un morālā degradācija var izpausties visdažādākajā veidā. Var izpausties gan „prihvatizācijā” un alkātīgās finansu spekulācijās, gan nenormālā patērēšanā un glamūrīgā dzīves baudīšanā, gan ielu grautiņos un nevainīgu cilvēku nogalināšanā, „izbaudot” noziegumu brīvību galējā formā – nesodītas slepkavošanas formā, kā to cerēja „izbaudīt” Kijevas snaiperi. Ukrainā izpaužas nacistiski orientētas „valdības” veidošanās.

Ukrainas notikumos iesaistītās politiskās elites viena no otras principā ne ar ko neatšķiras. Un šī tipoloģiskā kopība ir visdrausmīgākais, pie kā līdz šim ir novedusi Rietumu civilizācijas apziņas destrukcija un morālā degradācija. Ukrainas notikumos iesaistīto politiķu morālā un intelektuālā būtība ir vienāda. Amerikāņu un ES politiķi ne ar ko neatšķiras no Krievijas un Ukrainas politiķiem. Gan vienu, gan otru politiskās darbības pamatā ir iracionālisms. Amerikāņu un ES politiķu domāšanu nosaka ģeopolitisks iracionālisms – maniākālā velme saglabāt vienpolāro pasauli. Krievijas un Ukrainas politiķu domāšanu nosaka oligarhiskais iracionālisms – maniākālā velme saglabāt „prihvatizācijas” laupījumus un salaupīto miljardu valstisko aizsardzību.

Atlantisma ģeopolitisko līderu histēriju var saprast. ASV pašlaik var paļauties tikai uz Poliju, Kanādu, Austrāliju, Baltijas valstīm. Pret ASV hegemoniju ir Latīņamerika, Āfrika, Saūda Arābija, visa arābu un musulmaņu pasaule, Turcija, Dienvidāzija, Indija, Ķīna, Krievija.

V.Putins no visiem, nenoliedzami, ir vissaprātīgākais, par ko viņu skaudīgi tā „mīl” Rietumu civilizācijas politiskā elite. Taču arī pār viņu joprojām klājās „prihvatizācijas” lāsts – atsacīšanās pārskatīt privatizācijas rezultātus. Tāpēc arī viņš gribot negribot ir pakļauts iracionālajām politiskajām konfigurācijām, kuras diktē pašmājas oligarhi (arī Ukrainas) un viņu naudas glabāšanās anglosakšu kontrolētajos „ofšoros”. Ne velti aizvadītajās dienās naudas konfiscēšanas draudi izskanēja no visām pusēm.

Par Ukrainas politisko eliti („Doņeckas zagļiem”, „*тупость и жадность Януковича*») vispār nav vērts runāt. Pret to neviens neizjūt cieņu ne Ukrainā, ne pārējā pasaulē. Pat neatkarīgi no tā, ka medijos tika parādīta prezidenta un ģenerālprokurora šausmīgi negaumīgā greznība. Starp citu, par ukraiņu jaunbagātnieku karalisko apartamentu greznību interesenti jau pasen varēja priecāties angļu izcilā dizainera A.Vinča (*Andrew Winch*) mājas lapā ievietotajos fotoattēlos. Mākslinieks ir noformējis kādu Ukrainas „pili”. Tajā greznība ir milzīga, taču tā ir mūsdienu izcila mākslinieka radīta stilistiski gaumīga greznība.

Katrā ziņā ir jāņem vērā aizvadītajās nedēļās izteiktā atziņa, ka „viņi vairs nekad neapstāsies”, „viņi vairs nekad nesamierināsies”, „viņi nekad brīvprātīgi neatdos ieročus”. Tas tika sacīts par apbruņotajiem indivīdiem, kuri Ukrainā asociējās ar fašistiem un radikālā islama kaujiniekiem.

Protams, Ukrainas fašisti nav vienīgie. Labi ir zināms, ka uz planētas jau ir vismaz divu jaunāko paaudžu cilvēku slānis, kura dzīves veids ir šaušana, spridzināšana, terora aktu organizēšana. Tas ir cilvēku slānis, kas savā dzīvē citu neko neprot un citu neko nav darījis. Pie tam viņu kaujinieciskā darbība nav saistīta ar kādas valsts oficiālajām militārajām struktūrām, bet gan realizējas dažādu neformālo militāro vienību (ekstrēmistu bandu, oligarhu „armiju”) rindās. Analītiķi sākumu šim iracionālajam „profesionālās orientācijas” procesam saskata Balkānu karā, karā Afganistānā, Čečenijā. Turpinājums bija Ziemeļāfrikā, Sīrijā, arī Ukrainā. Ne velti Rietumu valstis (piem., Lielbritānija, Norvēģija, Vācija) pašlaik ir norūpējušās par tiem kaujiniekiem, kuri no Sīrijas atgriežas „mājās”. Viņi tiek novēroti, jo viņu prāta darbība nav prognozējama. Tas ir jauna tipa drauds un bieds visai cilvēcei.

